

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Tentationes, adflictionesq[ue] quantum sanctis profecerint: illorum vita cuiusmodi fuerit: mortificationis item vitiorum, quantus sit fructus ac merces. Cap. XXXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

hinc vitiōrū, affectionū, malarūq; cogitationū, hoc tibi merito sufficeret, hoc te saltem excitare deberet, vt vitia expugnares, quo ignominia inducas inimico & pessimo detatori, qui ad id super ruina tua letatur, vt omnē tibi inuideat felicitatē, omnemq; miseriam, puta a te etiam, tibi continue procuret. Elige vt vnum vis, aut desiderijs carnis cogitationibusq; & passionibus tuis satisfacere, in illis que delectari, & propter hoc fieri Dei inimicus, proximo odiosus, & diabolo in gehenna ignis perpetuo faciendus: aut desideria & voluntatem tuam frangere, atque in abiciens contemne disque cogitationibus, & delectationibus sensualibus violentiam tibi aliquam, licet modicam facere, esse gratus & dilectus Deo, fratribus exemplaris & edificatorius, & diabolo ad ipsius perpetuam confusionem onerosus. Visne Deum offendere, fratres perturbare, diabolo seruire, & neque hic neque in futuro letitiam habere, sed in aeternum te cum diabolo condemnare? An magis in gratia & amicitia vis esse Dei, cum fratribus charitative & consolatorie viuere, pacem & consolationem in conscientia retinere, societatem coelestium ciuium pro modico labore (sicut ipsi fecerunt) obtinere, diabolūque & omnes inimicos tuos perpetuo confundere & confutare. Vis hic paruum consolationem, & breuem delectationem nunc cum multa anxietate cordis habere, & pro hac breuissima vnus momenti delectatione gratiam Dei amittere, eademque perpetuo carere. Dei iram, omniumque electorum indignationem incurrere, aeterna & iucundissima Dei & sanctorum, & praesertim beatissimae & pulcherrimae virginis Mariae, reginae caeli, visione priuari, ab ipsorum perpetua felicitate excludi, & cum daemionibus & damnatis in aeterna miseria & poena sine fine cruciari, quando potes pro breui & fidei labore & patientia, imo gratis pro bona & perseveranti bona voluntate gratiam Dei, electorum familiaritatem, perpetuam requiem, aeternam libertatem & gaudia inenarrabilia obtinere? Cogita quid sit in perpetuis esse tormētis & tenebris, sine spe liberationis, sine fine, sine consolatione cum daemionibus cruciari. Et quid sit cum Deo, cum dulcissima Maria, & electorum omnium sanctissima congregatione in laetitia & exultatione, in securitate & tranquillitate, in perpetua quoque charitate, sine metu amissionis tantorum gaudiorum aeterna felicitate consolari. Ecce quid prodest nunc, aut quid iuuat illos miseros damnatos, quod ad vnum momentum propriam voluntatem, libertatemque habuerunt breuissimam, quae antequam inciperet, defecit & desijt: nunc autem sine fine cruciantur, nec perpetuo vnquam liberabuntur, sed eorum duplicabuntur poenae in iudicio: hoc quoque modo sine fine miseri ardentes & viuentes moriuntur. Si igitur illis sociari volueris potes sicut illi ambulauerunt, ambulare.

Virorum ac
vitiōrum
quandispar
cautus.

O vitiam
haec homi-
nes sapereat
& intellige-
rent.

Voluntas
propria
quid modo
profit dam-
natis.

*Tentationes afflictionesque quantum Sanctis profecerint: illorum
vita cuiusmodi fuerit, mortificationis item vitiōrum
quantus sit fructus ac merces.*

CAPVT XXXI.

SI porro hae quae diximus, minus afficiunt expende ediuertio, quid electus DEI paupertas, desolatio, despectus, labor, poenitentia

penitentia, tentatio & afflictio nocuerint. Profecto citissime hæc transferunt omnia, & felicitatem quæ sine fine durabit, propter ea acceperunt. Quanto fuerunt in terra despectiores & infeliciores reputati, tanto iam sunt gloriosiores. Ecce candentes virginis, ecce rubentes martyres, ecce monachos continentis & penitentes, tripudiantes in regno cælorum. Abstulit Deus nunc omnem lachrymā ab oculis eorum, non est dolor eis, neque luctus, non est eis onus siue tantum. Qui modo his illudit, quis eos despicit, quis increpat, aut cuius defectum modo non supportant, cuius molestiam sustinent? Quid illis deest, nisi quicquid non felicissimum, gratissimum & iucundissimum est? Illorum vitam te oportet imitari, si eisdem sociari in gaudio vis. Vita illorum fuit humilitas, paupertas, abiectio, contemptus, afflictio spiritus, innocentia, simplicitas, continua mortificatio, humiliatio, depressio, contritio, lectio, oratio seruens, affectio ardens, meditatio sancta, & actio iusta. In omnibus patientes, erga omnes benigni, & caritate exuberantes, suæ hilaris, seruentes, obediētes, casti, simplices, in labore fatigabiles, in tentationibus insuperabiles, humiliantes seipfos, neminem iudicantes, cunctos præferentes sibi & seipfos contemnentes. Omnibus subiecti, pacifici, timorati, resignati plenè & abnegati nihil amantes præter Deum, nihil præter eius voluntatem, quam super omnia & in omnibus quaesierunt, optantes. Obserua te ipsum, & discè mortificare desideria sensuum tuorum, tam exteriorum quam interiorum inutilia, ut illis non satis facias. Verbi gratia, ut quoniam pulsat curiositas sciendi an hoc sit rubeum vel album, durum aut molle, pulchrum vel turpe: aut si etiam optes gustu probare, dulce ne sit, an amarum, & huiusmodi similia quæ tametsi experientia quadam curiosa cognita fuerint, nihil tamen præter multas inutiles cogitationes adferunt utilitatis, dicas huiusmodi desiderijs. Quid ad me, siue ita, siue aliter sit dispositum hoc? Ego aliud cogitare habeo. *Vnum est necessarium.* Item similiter ad omnem strepitum, vel motum, vel sibilum leuare caput, respicereque aut videre, quid ibi sit, agaturque, leuitatis est indicium. Atque idèd propter occasiones turbationis aut leuitatis inde emergentes vitandas, nisi res ipsa te expeteret, hæc caue. Similiter ubi tibi non incubuerit aduertendi, obseruandi, docendi, discendive necessitas, aliorum mores aut obseruantias noli explorare, siue audire, nec scire velis operatiorum, nisi quæ omnino edificant. Relinque spem incertam, non interroga, non loquaris de alijs, maxime absentibus: quia sub specie mellis sæpe intrat venenum, scilicet suspensiones, murmuraciones & huiusmodi.

Vita sancto-
rum qualis
fuerit.

Curiositatis
instinctui
quomodo
sit respon-
dendum.

Luc. 10.

Quiescere à
labore quan-
do non sit
deficere.

Sacrificia
grata Deo
offerenda
quæ.

Causa obedientiæ fraternæ charitatis, aut etiam discretionis, quiescere à labore, & non progredi non est regredi. Idèd enim in vno non progreditur, ut ex altero longius progrediatur. Non est igitur deficere, sed proficere, si per discretionem quiescas. Omnia verò tu consilio facias magistri, aut tui patris. Qui propter obedientiam, aliamve virtutem videtur deficere in vno genere proficendi, in alio interim puta in merito charitatis, plus proficit quia propter Deum se ipsum, id est, suum profectum negligit, & Deum in ijs quæ magis necessaria sunt quæve Deo magis accepta sunt, non quæ sibi vtilia quaerit. Multa posset homo Deo deuotus offerre grata sacrificia absque periculo destructionis. Multa sunt enim quibus homo potest se mortificare, desideria sua frangens circa ea quæ aliquid voluptatis: nihil tamen necessitatis habent, & quibus salubrius est carere quam vti. Quicquid autem homo propter Deum dimittit, quicquid sibi subtra-

hit, si vel aliud nihil assequeretur commodi, hoc ipso quod sua frangit desideria propter Deum, meretur placentes Deo. Verbi gratia: Videre, gustare, audire, huc vel illuc accedere, quae solo curiositatis aut voluntatis allestu imperatur, si intermittantur propter Deum, meritum habent. Si cupias leuare oculos & quid ibi fiat videre, & rursus tibi frenum ponens, statuas propter Deum nolle oculos illuc conuertere & nolle videre, habebis meritum, quod voluntatem tuam propter Deum abnegasti. Praeter hoc meritum, quod ex hac continentia obtines, aliud lucraris, scilicet quod leuitatem aut indignationem (quam forte incidisses, euitas. Inde consideratur vana obiectio eorum, qui semetipsos abnegare nolentes, aiunt. Cur clauderem oculos, cur obturare aures, cur constringerem pedes? Quid enim mali est, si videam quid ibi agatur? Quid si audiam? Esto vt nullam maculam contrahas audiendo seu videndo &c. nihilominus tamen libenter propter Deum desideria tua frangere abnegareque debes. An putas hoc non acceptum Deo, aut irremunerandum? At dicit quis: Quid hoc Deo confert boni si voluntatem aut desiderium meum abnegem? Quid (dic mihi & tu iterum) omnia bona tua opera (et si martyrium patiaris) vtilitatis adferunt Deo? Profecto nihil boni, nihil ve commodi adferunt ei. Multum tamen placet hoc illi, quod amore, & ob gratiam sui aliquid cupitum tibi subtrahis, aliquid ve molestum tibi tolleras aut imponis. Sis itaque fidelis Deo tuo: & in his quantumlibet paruis inuenies occasionem magnam Deo sacrificandi, Deoque gratum aliquid faciendi.

Voluntatis
propriae ab-
negatio qua
tum meritum
habeat etiam
in paruis.

*Ad perfectionem vitae aspirans vti Dei adiutorio semper inuiti, de
suis viribus diffidere. sese Deo nude resignare, desi-
deriumque proficiendi nunquam in-
termittere debeat.*

CAPVT XXXII.

Quantam inueniret pacem, qui erga Deum bonae esset voluntatis, & in illius oculis se stare continue meditaretur, semper compunctus & verecundus, erga proximum cum maturitate morum totus benignus & misericors, in se demique totus humilis, nihil penitus de se boni sentiens, qui peccata & negligentias suas continue lugeret, in confidentia multa & conuersione amorosa ad Deum, sollicitus ne forte ipsius gratiam amicitiamque amitteret. Tu ingitur semper esto vigil in Dei timore, ne opera tua Deo adhuc displiceant, diuinae misericordiae soli innitens, te ipsum ex affectu contemnens, malis denique omnibus ac flagellis te dignum credens. Quamdiu ita non senseris, nihil es. Homo de suis viribus, deq; omni industria & ingenio suo, de libris, & de omni proprietate desperare debet, & in solo adiutorio diuinæ gratiae firmiter stare, inhaerere ac niti. Itaque oportet vt conatum omnem, & quicquid potest, faciat pro virtute, pro bono & contra malum (quia sine proprio conatu, nihil accipiet nihilq; efficiet) & nihilominus in nullo labore suo speret: nihil per laborem aut propter laborem suum se recipere credat, sed per solam gratiam ac misericordiam Dei quae gratis omnia

Pacem ve-
ram quomo-
do quis in-
ueniat.

Adiutorio
diuinæ gra-
tiae soli fir-
miter inha-
erendum.